

Publicerad 2019-01-23 14:12 av Gunnar Hilén

Att låta kroppen minnas i st f jaget

kallas för psykosomatik
och antas på goda grunder äga rum
när barnets lilla psyke
inte orkar bära mer av förnedring
i form av misshandel och avvisanden,
fysiska såväl som psykiska.

Antingen minns man öht ingenting
eller romantiserar man misshandeln...
som många föräldrar och religionen
gjort och gör. Den man älskar, ager man.

Man kan tala om psykets implosion:

"Implosion är motsatsen till explosion, ett tomrum som plötsligt dras samman på grund av omgivande tryck eller andra ihopdragande krafter", (wikipedia).

Det som startar försvarskedjan är det yttre våldet
från någon som barnet älskar och sätter sin tillit till.

Därefter "bestämmer sig" barnet I SIN TOTALA
HJÄLPLÖSHET (= kan inte försvara sig)
för att ta på sig skulden för våldet och på det viset
försvara den skyldige/skyldiga och kanske "tänka"
att "det här får jag handskas med som vuxen
när jag inte längre behöver den jag älskar".

Att inte ta itu med misshandeln kallas på
fackspråk för "Stockholmssyndromet" eller
identifikation med aggressorn".

Det närmast otroliga antal fall som läkare
diagnosticerar med "fibromyalgi" är
enligt min erfarenhet grundat i mycket
tidig vanvård med kroppslig misshandel.

Pojkar kanske slagits och utsatts för
sexuella övergrepp och vanvård lika

mycket som flickor men de vänder
det utåt i form av misshandel, mord,
kriminalitet eller alkohol mot det egna
själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten